

beredskabsplaner. Eftervirkningerne viser sig måske ikke med det samme. Genetiske eftervirkninger vil først bryde ud fysiologisk med en generations forsinkelse.

4. Supplerende bemærkninger

Udvalget ønsker at fremføre følgende supplerende bemærkninger:

4.1. Udvalget er enig i, at forvaltning og bortskaffelse af radioaktivt affald vedrører samtlige medlemsstater, selv om et eller flere ikke har kernekraftværker i drift.

4.2. Det er dets opfattelse, at der uanset den øjeblikkelige viden om de fysiske sammenhænge, der indgår i løsningen af dette problem, bør ske en opprioritering af mekaniske håndteringsprocesser til fjernisolering, således at det højaktive, langlivede affalds omdannelse til kortlivede bestanddele kan ske hurtigere.

4.3. Det er Udvalgets opfattelse, at der bør tilskyndes til større fleksibilitet med hensyn til slutstadiet i opbevaringen af radioaktivt affald. Ikke alle medlemsstater råder over geologiske strukturer, som er velegnede til slutdeponering. Salt, ler og granit er

egnede til affald med forskellige grader af radioaktivitet, — de er komplementære. Kommissionens forslag vedrørende transport af radioaktive materialer vil utvivlsomt omfatte de sikkerhedsforanstaltninger, der er nødvendige til flytning af radioaktivt affald til de mest egnede slutdeponeringssteder i Fællesskabet. Den nødvendige harmonisering af medlemsstaternes lovgivningsmæssige og økonomiske instrumenter må her bringes i stand.

4.4. Medens de fleste medlemsstater gør en aktiv indsats inden for midlertidig sikkerhedsdeponering af affald, er det ikke holdbart at føre en politik, som betyder, at man skal vente mindst 50 (måske 100) år, førend det besluttes, hvordan man skal oplagre højaktivt, langlivet affald.

4.5. Som bekendt er problemet omkring en endelig oplagring af radioaktivt affald relativt nyt. Måske vil der komme nye problemer, som må løses. Da noget radioaktivt affald er usædvanlig langlivet, vil de mængder, der skal lagres, kontinuerligt stige. Udvalget finder det derfor glædeligt, at der er et aktivt samarbejde mellem alle de lande inden for og uden for Det europæiske Fællesskab, som beskæftiger sig med eller er berørt af kernefission. Et fuldstændigt internationalt samarbejde vil være påkrævet for at yde mennesket og miljøet en forstærket beskyttelse mod de potentielle virkninger fra oplagring af radioaktivt affald.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. oktober 1984.

Gerd MUHR
Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om EF-Kommissionens 13. beretning om konkurrencepolitikken

(84/C 343/03)

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber besluttede den 11. april 1984 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om det nævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser, som udpegede Edoardo Bagliano til ordfører. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 3. oktober 1984.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 220. plenarforsamling, mødet den 25. oktober 1984, énstemmigt, idet dog 5 stemte hverken for eller imod, følgende udtalelse:

1. Konkurrencepolitikken — Indfaldsvinkel

Udvalget konstaterer med tilfredshed, at begrebet »konkurrencepolitik« som afdelingen lagde særlig vægt på i sin første initiativudtalelse af 30. april 1981, nu er blevet helt accepteret af Kommissionen, som netop indleder første del af den 13. konkurrenceberetning med overskriften »Den almindelige konkurrencepolitik«.

En rent retlig indfaldsvinkel er nemlig ikke nok til at løse de herskende konkurrenceproblemer i EF; der er behov for et konsekvent samspil mellem samtlige politikker, så de overordnede mål kan nås. Konkurrencepolitikken skal endvidere være dynamisk, fremsynet og tage hensyn til de eksisterende forhold. Det er meget vigtigt at have disse principper i mente.

Forhold, som har betydning for gennemførelsen af traktatens artikler, skal anskues som en helhed, og der skal tages hensyn til indbyrdes afhængige faktorer samt til de faktorer, som i dag har betydning for krisen (arbejdsløshed, inflation, EF's efterslæb med hensyn til avancerede teknologier og sektorer, den høje rente, negativ påvirkning som følge af visse nyindustrialiserede landes opdukken og fremgang på konkurrenceområdet).

Udvalget følger emnerækkefølgen i den 13. beretning; den tilkendegiver sit syn på de mest åbne og akutte problemer i dag og formidler en række konkrete forslag.

2. Krise og konkurrence — Nye markeder

Udvalget mener, at det bør være et af EF's hovedmål at finde nye afsætningsmarkeder for sin produktion, hvilket ikke kan undgå at påvirke beskæftigelsen i positiv retning.

Konkurrence inden for EF er både et problem og et mål, og samtidig noget der skal fastholdes; men man kan ikke bevare sund konkurrence internt, hvis man ikke samtidig søger at øge konkurrenceevnen i forhold til andre lande.

Det kan man nå frem til ved at give EF's erhvervsliv nye afsætningsmarkeder ved hjælp af mere aktive og dristige eksterne og handelsmæssige forbindelser.

Et bredere syn på problemerne og på forholdet mellem EF og andre store landegrupper fører Udvalget frem til en understregning af de positive udsigter på lidt længere sigt; man bør udnytte de muligheder, som de klare tegn på opsving i USA og visse steder i Europa giver; EF's store ressourcer med hensyn til forskning og uddannelse bør udnyttes fuldt ud.

3. Konkurrence, beskatning og selskabsret

Udvalget benytter lejligheden til at understrege, at skatte- og afgiftsmæssige forskelle mellem medlemsstaterne påvirker konkurrenceforholdene stærkt.

Harmoniseringsbestrebelse bør forstærkes, og man bør søge at få skabt et konkret grundlag for en fælles EF-indsats.

En fælles selskabsret, som EF allerede har taget til løb til, kan spille en vigtig rolle i denne forbindelse; Udvalget udtrykker atter håb om, at statuten for det europæiske aktieselskab realiseres snarest muligt, ligesom det er påkrævet omsider at få vedtaget forordningsforslaget om indførelse af europæiske firmagrupper.

4. EF og internationale organer

Med OECD, UNCTAD og FN drøfter EF vigtige spørgsmål, som strækker sig fra internationale investeringer til restriktive forretningsmetoder, fra antidumping til eksportmonopoler, fra offentlige købsaftaler til nye internationale samarbejds muligheder.

Da EF's deltagelse i internationale forhandlinger om disse vigtige emner er et ømtåleligt og betydningsfuldt spørgsmål, er det Udvalgets håb, at Kommissionen vil fremkomme med mere detaljerede oplysninger og benytte sig af forberedende konferencer.

Også FN-konferencen om den internationale adfærdskodeks for teknologioverførsel fortjener fuld opmærksomhed fra samtlige EF-institutioner og erhvervs- og samfundsgrupper.

5. Den 13. konkurrenceberetning og ØSU — Status

Ved udløbet af mandatperioden indtager Europa-Parlamentet med rette en stor plads i den 13. konkurrenceberetning. Kommissionen gør meget nøje status over Parlamentets anmodninger gennem de seneste år og anfører, hvilke der er taget til følge, og hvilke der ikke er det, ligesom den giver en fyldig begrundelse for sine beslutninger. Dette er en god metode.

Udvalget ville finde det nyttigt, om Kommissionen på tilsvarende måde gjorde status over anmodningerne i dets tidligere udtalelser. Under alle omstændigheder skal Kommissionens opmærksomhed henledes på følgende punkter:

- a) EF-konkurrencerettens optagelse i national lovgivning.

Udvalget er tilfreds med Kommissionens retningslinjer, men skal ikke undlade at påpege, at nationale domstoles direkte gennemførelse af traktatens artikel 85 og 86 ikke må føre til ikke-harmoniseret, endsige divergerende gennemførelse af EF's konkurrencelovgivning i de enkelte medlemsstater.

Udvalget henstiller endvidere, at man nøje følger med i den nationale konkurrencelovgivnings udvikling og er opmærksom på, hvorledes fortolkningen og gennemførelsen af EF-reglerne påvirker nationale retsregler.

- b) De påtænkte forslag om at udvide privatpersoners adgang til skadeserstatning er positive i kraft af deres forebyggende virkning, men Kommissionen bør dog gå varsomt frem: resultaterne bør gennemgås med kritiske øjne. Der er navnlig tale om sanering af kontraktforhold, bl.a. med det formål at forebygge et alt for stort antal retstvister på nationalt plan. Retssikkerhed er under alle omstændigheder en hovedmålsætning.

- c) Kommissionen har taget hensyn til Udvalgets henstilling vedrørende bankers og forsikrings-selskabers prispolitik (jf. beretningens fjerde del).

- d) Med hensyn til det ændrede forordningsforslag om kontrol med virksomhedssammenslutninger kan Udvalget ikke acceptere Kommissionens bemærkning (beretningens nr. 52) om, at der i det nye forslag er taget hensyn til Udvalgets udtalelse. Udvalgets forslag om tilføjelser og ændringer er nemlig ikke blevet fulgt.

- e) Udvalget beklager, at selv om Kommissionen allerede i indledningen til beretningen skriver, at konkurrencepolitikken er noget positivt og ikke blot lægger hindringer i vejen, omtaler den intetsteds Udvalgets henstilling om at lægge mere vægt på meddelelser om bestemte emner (og ikke blot om gruppefritagelsesforordninger) og udsende retningslinjer for virksomhederne, så disse har noget at holde sig til. Til de emner, som der bør udsendes meddelelser om, hører fællesforetagender (joint ventures) (nr. 53-55), som har betydning for styrkelsen af det europæiske erhvervslivs konkurrenceevne og for den teknologiske udvikling; det er derfor vigtigt, at virksomhederne snarest får nogle lovregler og retsinstrumenter at holde sig til.

- f) Udvalget er tilfreds med den udtrykkelige bekræftelse af, at det vil blive konsulteret om foreløbige udkast til gruppefritagelsesforordninger.

- g) Med hensyn til forslagene om forsknings- og udviklingsaftaler samt patentlicenser erkender Udvalget, at Kommissionen har været meget åben og lydhør for erhvervs- og samfundsgruppernes synspunkter.

- h) I denne forbindelse udtrykker Udvalget tilfredshed med de hidtidige resultater og håber, at dette frugtbare samarbejde også vil komme til at omfatte de forordningsforslag, som der stadig forhandles om.

Udvalget afgav i 1983 udtalelse om forordningsforslaget om distributionsaftaler vedrørende motorkøretøjer, hvilket Kommissionen nøjes

med at nævne, uden at referere udtalelsens indhold nærmere.

- i) Udvalget mener, at lovbestemmelserne bør udformes tydeligere af hensyn til de berørte parter — som er virksomhederne, og ikke eksperterne — og er også tilhænger af større retssikkerhed.

6. Små og mellemstore virksomheder

Udvalget konstaterer, at den 13. beretning kun indeholder et meget kort og generelt udformet kapitel om konkurrencepolitikken og de små og mellemstore virksomheder, og dét netop i året for små og mellemstore virksomheder.

Udvalget noterer sig, at der er udsendt en håndbog om konkurrencereglerne, som har til formål at udbrede kendskabet til EF-lovgivningen; Udvalget mener dog, at Kommissionen ikke blot bør beskæftige sig med gruppefritagelsesforordninger, men også skal sørge for effektiv, fleksibel gennemførelse af konkurrencereglerne på alle de områder, som ikke dækkes af forordninger; i denne forbindelse skal der tages store hensyn til de små og mellemstore virksomheders reelle behov.

7. Distributionsaftaler

Blandt »hovedlinjerne i udviklingen i Fællesskabets politik« på konkurrenceområdet indtager distributionsaftaler fortsat førstepladsen.

I beretningen gives et sammendrag af resultaterne af et internationalt seminar, som afholdtes i Strasbourg (5. og 6. december 1983) i samarbejde med den franske regering, men som der ikke blev orienteret tilstrækkeligt om, hverken før eller efter. Var det hensigten med seminaret at vurdere forskellene i organisations-, handels- og markedsstrukturer i USA og EF, kom initiativet haltende noget bagefter.

Med hensyn til distribution har Kommissionen modtaget talrige — og gentagne — forslag fra både Europa-Parlamentet og Det økonomiske og sociale Udvalg, men hverken i de to forordninger, som erstatter den famøse forordning 67/67/EØF, eller i forordningsforslaget om forhandling af motorkøretøjer er der taget hensyn til de to institutioners tankegang eller hovedparten af deres konkrete forslag — i hvert fald ikke indtil dato for motorkøretøjsforordningens vedkommende.

Udvalget kan fuldt ud støtte Parlamentets henstilling om i højere grad at anskue distribution ud fra en økonomisk, og ikke blot ud fra en rent juridisk synsvinkel: man bør ikke gå for meget i detaljer, og der bør udarbejdes generelle retningslinjer, bl.a. med det formål at få nedbragt det store antal ubehandlede indberetninger til Kommissionen.

Udvalget advarer også mod faren ved brancheorienterede bestemmelser, fordi de ikke blot savner retsgrundlag, men truer med at forøge EF-bureaukratiet og bortlede opmærksomheden fra EF's egentlige opgaver, som er at føre nøje tilsyn, at foretage fleksible vurderinger samt skride ind i tide, når der forekommer misbrug.

Domstolens kendelser, som altid omhandler bestemte tilfælde og sektorer, bør fortolkes ud fra hovedmålsætningen, som er at forebygge konkurrencefordrejninger, og skal ses på baggrund af den stadig hårdere internationale konkurrence, som EF er ude i.

8. Begrænsning af strukturelt betinget overkapacitet

Udvalget fastslår, at Kommissionen på basis af retningslinjerne i den 12. konkurrenceberetning nu har håndhævet de nedfældede principper i konkrete sager vedrørende strukturomlægning.

Da strukturomlægninger ofte omfatter hele sektorer og afstedkommer særligt foruroligende beskæftigelsesproblemer, er Udvalget tilfreds med, at Kommissionen søger at forene overholdelse af konkurrencereglernes grundprincipper og det absolut nødvendige i at tage hensyn til de faktiske forhold, som er præget af overkapacitet og behov for strukturomlægninger.

Det er imidlertid ikke så meget et spørgsmål om at få fastslået, at der foreligger overkapacitet og få opsuget dette; det gælder snarere om at analysere årsagerne, som kan være både konjunktur- og strukturbetingede, så de beslutninger, der måtte blive truffet, i stadig stigende grad kommer til at bygge på indgående analyser af de pågældende markeder og sektorer.

Også på dette område bør samtlige EF-politikker anvendes i forening, så man kan få gennemført en sanering og få fjernet årsagerne til specifikke tilfælde af strukturbetinget overkapacitet.

9. Bøder

Udvalget er stort set enig i Kommissionens retningslinjer for fastlæggelse af bødestørrelser, som dog ikke må resultere i abstrakte matematiske beregninger, men skal baseres på en samlet juridisk/økonomisk vurdering i hvert enkelt tilfælde.

Gennemførelse af konkurrencelovgivningen må ikke blot begrænses til et spørgsmål om sanktioner (eksempelvis bøder). Tværtimod gælder det om hurtigst muligt at få genskabt sund konkurrence; juridisk set betyder det, at en aftale i strid med traktaten, bliver aftalen ugyldig. Dette mål bør Kommissionen i første række arbejde henimod.

I tilfælde, hvor virksomhederne handler i ond tro, har Kommissionen naturligvis ret og pligt til at pålægge bøder; er virksomhederne imidlertid meget behjælpelige i løbet af proceduren, bør der opereres med knapt så strenge kriterier; det samme gælder hvis man har gode grunde til at betvivle, om en aftale falder ind under artikel 85, stk. 1. Udvalget mener eksempelvis, at begrebet »negativ indflydelse« på samhandelen mellem medlemsstaterne udlægges stadig bredere, hvilket der også bør tages hensyn til.

Bøder bør have til formål at forebygge overtrædelser af konkurrencereglerne; bedrageri og forvoldt skade sanktioneres eventuelt på anden vis.

Domstolen har flere gange foretaget væsentlige ændringer i bødebeløbene, ikke så meget fordi Kommissionen er faret for hårdt frem, men snarere fordi Domstolen har gjort spørgsmålet op på en anden måde og på et senere tidspunkt.

10. Konkurrencereglerne og banker og forsikrings-selskaber

Udvalget noterer sig, at Kommissionen vil sørge for konkret gennemførelse af konkurrencereglerne i bank- og forsikringssektoren.

Allerede i 1981 fastslog EF-Domstolen, at bankerne principielt er underkastet EF's konkurrencelovgiv-

ning, og Kommissionen bør derfor, hvor det er påkrævet, tage de fornødne initiativer. Når den nu har dikteret en meget detaljeret lovgivning inden for visse sektorer (automobilbranchen, bryggerierne og olieindustrien), bør den også sikre, at EF's konkurrenceregler overholdes inden for banksektoren, der strækker sig horisontalt over hele økonomien, samt inden for forsikringssektoren.

Udvalget opfordrer Kommissionen til at følge sin erklærede hensigt om at gøre noget mere konkret for at opnå, at der også i disse sektorer bliver tale om mere reel konkurrence i samtlige medlemsstater, i hvilken forbindelse der må tages fyldestgørende hensyn til de særlige forhold, der er en følge af sparer- og forbrugerbeskyttelsen, ligesom der må ske en sammenkobling med den økonomiske politik og valutapolitikken.

Øget konkurrence vil nemlig øge effektiviteten som helhed og naturligvis føre til nedsatte omkostninger for ydede tjenesteydelser.

11. Procedurespørgsmål

a) Udvalget udtrykker stor tilfredshed med, at der er indledt en række reformer vedrørende følgende: Fremskyndet procedure, administrative skrivelser, adgang til indsigt i Kommissionens akter samt høringskonsulentens rolle i forbindelse med høringer.

Udvalget agter at følge nøje med i, hvorledes disse reformer gennemføres, og forbeholder sig ret til at foretage en mere indgående vurdering i en senere udtalelse.

b) Hvad angår Det rådgivende Udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål, mener Udvalget, at regeringsekspertene bør spille en større rolle, så der kan ske en samordnet udvikling i EF's konkurrencepolitik. Kommissionen har gennem de seneste år leveret flere beviser på, at den respekterer og anerkender rådgivende organer (bl. a. takket være forslag fra Det økonomiske og sociale Udvalg og Europa-Parlamentet); den bør derfor også være mere lydhør over for Det rådgivende Udvalg for Monopolspørgsmål, give rimelig tid til høringsproceduren og ikke presse på for at opnå enstemmige afgørelser eller flertalsafgørelser ene og alene med det mål at nå frem til formel, og dermed betydningsløs enighed.

Stadig forbedring af høringsprocedurerne vil højne kvaliteten af Kommissionens arbejde, idet forhand-

lingerne vil kunne fremskyndes, og der hurtigere vil kunne gives grønt lys på de efterfølgende stadier, ligesom enigheden vil få et bredere grundlag, hvilket bliver en stadig mere afgørende forudsætning for, at man kan nå konkurrencepolitikens mål.

12. Støtte

Udvalget holder fast ved bemærkningerne i initiativudtalelsen fra april 1981 om forbud mod statsstøtte og peger samtidig på, at der bør lægges mere vægt på reglerne og kriteriernes fortolkning og gennemførelse.

Da statsstøtte er et vigtigt spørgsmål, skal Udvalget komme nærmere ind på visse problemer og give sin egen mening til kende.

a) Støtten og krisen

Udvalget er foruroliget over, at antallet af støttetilfælde og omfanget af støtte i enhver form er i fortsat stigning, og er derfor tilfreds med, at Kommissionen indtager en strengere holdning; Udvalget gentager, at det er absolut påkrævet at forbyde støtte, som giver virksomhederne den tro, at de altid kan ty til staten; herved spildes der nemlig ressourcer på at holde liv i virksomheder, som har mistet konkurrenceevnen, ligesom virksomhedernes incitament til at forbedre denne konkurrenceevne svækkes.

Udvalget bemærker, at når problemet omkring støtte skærpes, så skyldes det ikke udelukkende virksomhedernes pression over for staten, men især det pres, som den langvarige økonomiske krise lægger på virksomhederne.

Manglen på både en fælles industripolitik og et program på mellemlang sigt bevirker, at medlemsstaternes forskelligartede forsøg på at klare krisen fremkalder konkurrencefordrejninger. Det er derfor vigtigt snarest at få udformet en fælles, langsigtet strategi med strukturelt sigte.

Statsstøtte skal være midlertidig og degressiv, eller i det mindste betinges af en nøje fastlagt saneringsplan, samt have til formål gradvis at genskabe virksomhedens konkurrenceevne. Støtte kan derfor ikke på forhånd betegnes som noget negativt. Konkurrencepolitikken kan være med til at afhjælpe krisesituationer ved at sørge for, at statsstøtten bliver reali-

stisk og fleksibel og ydes i overensstemmelse med traktaten, således at støtten er med til at løse de vanskeligheder, som den europæiske økonomi er gerådet i. Udvalget kan tilslutte sig den måde, Kommissionen angriber problemet på, idet der bl. a. tages hensyn til de konkurrencefordrejninger, som kumulation af støtte kan føre til.

b) Kriterier og procedurespørgsmål

Udvalget erkender, at Kommissionen bestræber sig på at fastlægge kriterier for de forskellige støtteformers forenelighed samt søger at udstrække allerede nedfældede støtteprincipper til nye sektorer.

Kommissionens brede råderum med hensyn til vurdering af støtteprojekters forenelighed bør dog præciseres nærmere.

Udvalget gentager henstillingen fra initiativudtalelsen af 30. april 1981 om, at Kommissionen med jævne mellemrum udformer og offentliggør detaljerede retningslinjer.

Større kendskab til Kommissionens tankegang vil næppe øge antallet af støtteanmodninger, men vil tværtimod kunne bringe nationale indgreb i bedre overensstemmelse med traktaten, så der ikke bliver foretaget indberetning om støtteprojekter, som er uforenelige med traktaten på grund af ansøgnens uvidenhed; man vil herved også kunne undgå de ofte langvarige drøftelser og stridigheder med medlemsstaternes myndigheder samt usikkerhed og unødigt ventetid for erhvervslivet. Kommissionens retningslinjer bør indeholde nærmere oplysninger om det reelle indhold af grundlæggende begreber som »modydelse til EF«, »afgørende nødvendig«, »støttesammenlægning« osv., ligesom den indbyrdes forbindelse mellem disse begreber også bør belyses nærmere.

Endvidere bør procedurerne afvikles hurtigere, så indgrebene ikke sker for sent eller bliver helt formålsløse.

c) Forordninger

Udvalget bemærker endvidere, at traktatens artikel 85 bruges til at gennemføre konkurrenceregler over for virksomhederne, mens artikel 94 aldrig har været benyttet til at udstede forordninger om anvendelse af artikel 92 og 93, som fortsat udvikler sig på basis af omskiftelig og uforudsigelig retspraksis og sædvane.

Udvalget finder det derfor ønskeligt, at Kommissionen ser nøje på, om der er behov for en eller flere Rådsforordninger, som kan være med til at tilvejebringe den fornødne enighed mellem medlemsstaterne om korrekt gennemførelse af grundbegreberne i traktatens artikel 92 og 93.

Sådanne forordninger vil kunne være med til at mindske de administrative byrder, der hviler på Kommissionen, ved f. eks. at afskaffe pligten til at indberette mindre støtteprojekter (f. eks. projekter vedrørende mindre virksomheder) og ved at indføre en formular til indberetning om støtteprojekter, som også skal omfatte det stadig større antal projekter, som administreres af lokale myndigheder, og som det er vanskeligt af føre tilsyn med.

d) *Begreberne innovation og strukturlægning*

Udvalget finder det på sin plads at komme nærmere ind på innovation og strukturlægning, som Kommissionen i stadig højere grad bliver konfronteret med, når den skal afgøre, om de af medlemsstaterne indberettede støtteprojekter er forenelige med traktaten.

Udvalget mener ikke, at begrebet innovation bør opfattes restriktivt, men derimod i dets allerbredeste betydning.

Innovation bør ikke blot dække over »absolut radikal innovation«, som går på nye produkter og produktionsprocesser; thi det ville begrænse innovationsstøtten til højteknologisektorer, med risiko for at udelukke traditionelle sektorer, hvoraf mange benytter sig af og stimulerer innovation.

Sigtet med EF's innovationspolitik, som skal ligge inden for rammerne af og være i overensstemmelse med konkurrencepolitikken, er at fremme innovationsprocessen, idet der skal tages realistisk hensyn til den konkrete udgangssituation i den pågældende sektor og det pågældende land. Det er EF's opgave

at støtte medlemsstaternes innovationsforanstaltninger, som ikke nødvendigvis er ensartede, da forholdene i de forskellige lande og sektorer jo er forskellige (traditionelle sektorer og højteknologisektorer).

Udvalget er stort set enig med Kommissionen med hensyn til definitionen på og kontrollen med den grad af strukturlægning, som en virksomhed skal gennemføre, for at støtte kan tillades.

Støtte, der ydes som led i kontrollérbare omstrukturingsprogrammer, som har til formål at genskabe virksomhedernes konkurrenceevne på mellemlang sigt, bør principgodkendes, uanset om støtten er beregnet på virksomheder i traditionelle sektorer eller højteknologisektorer; begrebet »omstrukturingsgrad« er selvsagt relativt og bør derfor vurderes alt efter hvilken sektor der er tale om.

Hensigten med støtten må være, at den pågældende virksomhed gradvis bibringes sunde og selvstændige konkurrencemuligheder.

e) *Retssikkerhed*

Udvalget tager til efterretning, at Kommissionen agter at give medlemsstaterne yderligere retningslinjer for statsstøtte, men lægger ikke skjul på, at det finder det meget vigtigt at garantere virksomhederne størst mulig retssikkerhed.

Retssikkerheden kan bl. a. forbedres ved hjælp af retningslinjer for tilbagebetaling af ulovlig statsstøtte, således at virksomheder, der handler i god tro, ikke lider skade.

Der er behov for passende regler, da visse former for statsindgreb (såsom kapitalinteresser i virksomheder) af Kommissionen anses for støtte, der falder ind under konkurrencereglerne.

Statsstøtte må imidlertid under ingen omstændigheder påvirke markedet i negativ retning.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. oktober 1984.

Gerd MUHR
Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg